

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/150/2020
Identifikačné číslo spisu:	8116203324
Dátum vydania rozhodnutia:	24.08.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Brňák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:8116203324.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ O. H., bývajúceho v A., P. O. XX, 2/ L. H., bývajúcej v A., P. O. XX, oboch zastúpených JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom vo Svidníku, Sovietskych hrdinov 163/66, proti žalovanej Všeobecnej úverovej banke, a. s., IČO: 31 320 155, so sídlom v Bratislave, Mlynské nivy 1, zastúpenej spoločnosťou ČERNEJOVÁ & HRBEK s.r.o., Advokátska kancelária so sídlom v Bratislave, Kýčerského 7, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Ján Šinkovic, o vydanie bezdôvodného obohatenia 1.887,86 €, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 25C/54/2016, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 27. februára 2020 sp. zn. 8Co/67/2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 27. februára 2020 sp. zn. 8Co/67/2019 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d ě a ľ š i e k o n a n i e .

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvostupňový súd“) ostatným rozsudkom z 21. januára 2019 č. k. 25C/54/2016-136 zamietol žalobu a priznal žalovanej náhradu trov konania.

1.1. V podstatnom uviedol, že vo vzťahu k absencii rozpisu splátok, súd nevidel dôvod k tomu, aby zmluva mala byť bezúročná a bez poplatkov. Požiadavka žalobcov na rozpis jednotlivých splátok úveru na istinu, úrok a poplatky bola právne nepodložená, čo už opakovane konštatoval Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) a pred ním tiež Súdny dvor Európskej únie v rozhodnutí vo veci C-42/15 z 9. novembra 2016 Home Credit Slovakia a. s. proti Kláre Biróovej. Bez vplyvu na relevanciu právnych záverov uvedených súdov bola pritom skutočnosť, že tieto vychádzali z výkladu príslušného ustanovenia nachádzajúceho sa v ust. § 9 ods. 2 písm. k/ neskoršieho zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, nakoľko predmetné ustanovenie má identickú formuláciu ako ust. § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, za ktorého účinnosti bola zmluva o úvere uzavretá. Z konštantnej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR je pritom zrejmé, že v problematike tzv. „rozpisu splátok“ už došlo k jej uzavretiu s jednoznačným a jasným záverom, v zmysle ktorého rozpis jednotlivých splátok úveru nie je nutný.

1.2. Považoval tiež nárok žalobcov 1/ a 2/ (ďalej spolu aj „žalobcovia“) za premlčaný v trojročnej objektívnej premlčacej lehote. Žalobcovia uzatvorili zmluvu dňa 27.08.2008. Posledná platba zo strany

žalobcov bola uskutočnená dňa 24.06.2009, keď zmluvou o poskytnutí úveru Hypopôžička U 22132-09 splatili celý svoj peňažný záväzok vyplývajúci zo zmluvy o úvere. Objektívna premlčacia lehota tak žalobcom uplynula 24. júna 2012. Žaloba bola podaná až dňa 18. februára 2016. Ďalej uviedol, že žalobcom uplynula aj subjektívna lehota. Konzultácia s občianskym združením bola podľa názoru prvostupňového súdu pre posúdenie momentu vzniku vedomosti žalobcov o možnom vzniku bezdôvodného obohatenia právne irelevantná. Poukázal pritom na dovolacie rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/169/2017 a 1Cdo/67/2011.

2. Na odvolanie žalobcov Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 27. februára 2020 sp. zn. 8Co/67/2019 ostatný rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že zaviazal žalovanú vydať žalobcom bezdôvodné obohatenie vo výške 1.887,86 €, spolu s bližšie určeným úrokom z omeškania. Žalobcom zároveň priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

2.1. V odôvodnení uviedol, že súd prvej inštancie stotožnil začiatok behu subjektívnej premlčacej doby so začiatkom behu objektívnej premlčacej doby, čo priamo odporuje zákonnej úprave premlčania práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia. O vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej sa žalobcovia podľa vlastného vyjadrenia dozvedeli od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS v mesiaci september, pričom k tomuto svojmu vyjadreniu predložili aj prehlásenie tohto združenia zo dňa 20. októbra 2015.

2.2. Za správne nepovažoval odvolací súd ani tvrdenie o nemožnosti aplikácie 10-ročnej objektívnej premlčacej doby vyplývajúcej z ustanovenia § 107 ods. 2 OZ. V tejto súvislosti uviedol, že záver prvostupňového súdu o potrebe aplikácie 3-ročnej premlčacej doby upravenej v ustanovení § 107 ods. 2 OZ nemal oporu vo vykonanom dokazovaní, a teda bol nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. Navyše odporoval aj rozhodovacej praxi odvolacieho súdu prezentovanej množstvom rozhodnutí zdôrazňujúcich potrebu aplikácie 10-ročnej premlčacej doby vyplývajúcej z ustanovenia § 107 ods. 2 OZ pri absencii obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

2.3. K otázke členenia splátok na istinu, úroky a poplatky odvolací súd uviedol, že podľa ust. § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy vyžadoval rozčlenenie dohodnutej splátky na výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Nesplnenie tejto povinnosti malo za následok, že úver sa v súlade s ust. § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy považoval za bezúročný a bez poplatkov. Ustanovenie § 4 odsek 2 zákona č. 258/2001 Z. z. bolo následne novelizované zákonom č. 568/2007 Z. z., pričom uvedenou novelou zákonodarca neupustil od požiadavky členenia splátok spotrebiteľského úveru, vypustil len požiadavku na uvedenie súčtu týchto platieb.

2.4. Po reakcii na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/2015 ďalej uviedol, že požiadavka zákona je však od požiadavky smernice iná. Zákon uvádza, že zmluvy musia obsahovať „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“. Niet žiadnych pochybností, že slovenský zákon ide nad rámec smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov“. K výkladu tohto ustanovenia zákona existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami najvyššieho súdu, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR, v zmysle ktorej sa má toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Navrhla, aby dovolací súd zrušil napadnuté odvolacie rozhodnutie a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietala, že Súdny dvor EÚ ako i najvyšší súd (napr. 4Cdo/211/2017, 3Cdo/56/2018, 3Cdo/45/2018, 2Cdo/235/2017, 5Cdo/132/2017, 6Cdo/113/2018, 7Cdo/101/2019, 3Cdo/146/2017) poskytli už pred časom a opakovane jasné a jednoznačné zodpovedanie nosnej právnej otázky tohto sporu, t. j. výklad § 9 ods. 2 písm. k/ [neskôr písm. l/ a v súčasnosti písm. i/] zákona o spotrebiteľských úveroch, v zmysle ktorého tzv. rozpis splátok nie je potrebné uvádzať do zmlúv o

spotrebiteľskom úvere. Ďalej namietala, že odvolací súd neprípustne (i) vychádzal z ním formovanej prezumpcie úmyslu bezdôvodne sa obohacovať na strane žalovanej a (ii) viazal počiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na moment, v ktorý sa žalobcom dostalo (právneho) názoru o bezodplatnosti úveru zo strany právneho zástupcu.

4. Žalobcovia vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobcov navrhli, aby dovolací súd dovolanie zamietol. V podstatnom zopakovali argumentáciu odvolacieho súdu. Ďalej uviedli, že v danej veci bolo potrebné vychádzať z ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2008 Z. z., pričom pre súdenú vec bolo nerozhodné, že v čase uzatvorenia úverovej zmluvy už bola Smernica 2008/48 z 23. apríla 2008 prijatá, nakoľko do nášho právneho poriadku bola prebratá až od účinnosti zákona č. 129/2010 Z. z.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je v relevantnej časti procesne prípustné a zároveň aj dôvodné.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

7. Žalovaná v dovolaní uviedla, že prípustnosť jej dovolania vyplýva z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

7.1. Podľa § 432 ods. 1, 2 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

8. V predmetnej veci dovolateľka vyvodila prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a tvrdila, že odvolací súd sa pri posúdení relevantnej právnej otázky odklonil inter alia od viacerých rozhodnutí najvyššieho súdu (4Cdo/211/2017, 3Cdo/56/2018, 3Cdo/45/2018, 2Cdo/235/2017, 5Cdo/132/2017, 6Cdo/113/2018, 7Cdo/101/2019, 3Cdo/146/2017). Z obsahu dovolania bolo zrejmé, že žalovaná vyčítala odvolaciemu súdu, že inak vyriešil právnu otázku, „či zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere musí vyplývať splatnosť jednotlivých častí istiny, úroku a poplatkov“.

9. Ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu vyjadrujú predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (3Cdo/6/2017, 6Cdo/21/2017, 7Cdo/101/2018, 5Cdo/22/2019).

10. Žalovaná v dovolaní argumentovala tým, že napadnuté odvolacie rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v otázke aplikácie ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z. z. [citované ustanovenie obsahovo zodpovedá neskoršiemu § 9 ods. 2 písm. l), resp. písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý zákon nahradil zákon č. 258/2001 Z. z., pozn.], pretože odvolací súd

napadnutým rozsudkom učinil nesprávny právny záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

11. Otázku interpretácie ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z. z., t.j. náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere - výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, už opakovane riešil najvyšší súd vo svojej rozhodovacej činnosti (v rozhodnutiach sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22. februára 2018, sp. zn. 3Cdo/56/2018 zo 17. apríla 2018, sp. zn. 4Cdo/211/2017 z 23. apríla 2018, 4Cdo/65/2018 z 26. septembra 2018, 5Cdo/132/2017 z 29. októbra 2018, 3Cdo/45/2018 z 22. novembra 2018 sp. zn. 7Cdo 98/2018 z 30. januára 2019, 6Cdo/113/2018 z 30. júla 2019, sp. zn. 7Cdo/112/2019 zo 17. októbra 2019, 1Cdo/171/2018 z 30. októbra 2019, či sp. zn. 5Cdo/22/2019 z 26. novembra 2020). Z obsahu odôvodnenia uvedených rozhodnutí najvyššieho súdu vyplýva, že citované ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch je potrebné interpretovať tak, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí nevyhnutne obsahovať číselné vyjadrenie každej jednotlivéj zložky anuitnej splátky (t.j. istiny, úrokov a iných poplatkov). Takáto interpretácia uvedeného ustanovenia dovoľacím súdom zodpovedá, tak ako je nižšie uvedené, účelu Smernice, právnym záverom uvedeným v rozsudku ESD a tiež účelu samotného ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z. z. Pokiaľ uvedené ustanovenie hovorí o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné toto ustanovenie eurokonformne vykladať tak, že sa tým veriteľovi neustanovuje povinnosť uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere vyššie uvedené zákonom vyžadované údaje vo vzťahu ku každej jednotlivéj zložke anuitnej splátky, ale len vo vzťahu k anuitnej splátke ako celku.

12. Právny poriadok Slovenskej republiky považuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere za právny úkon, ktorým sa veriteľ (dodávateľ) zaväzuje poskytnúť dlžníkovi (spotrebiteľovi) peňažné prostriedky v jeho prospech do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

13. Podľa § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z. z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

13.1. Podľa § 4 ods. 3 posledná veta zákona č. 258/2001 Z. z., ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a/, b/, d/ až j/, k/ a l/, poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

14. Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“), ktorej znenie sa premietlo aj do zákonnej úpravy v čl. 10 ods. 2 písm. h/ upravuje, že zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.

14.1. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. i/ Smernice zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza, v prípade amortizácie istiny na základe zmluvy o úvere s dobou určitou, právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere. V tomto ustanovení Smernica vysvetľuje, že amortizačná tabuľka uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady; amortizačná tabuľka obsahuje rozpis každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby úveru a prípadne i dodatočné náklady; ak úroková sadzba nie je fixná alebo sa dodatočné náklady podľa zmluvy o úvere môžu zmeniť, amortizačná tabuľka zrozumiteľne a stručne uvádza, že údaje v nej uvedené budú platné len do najbližšej zmeny úrokovej sadzby úveru alebo dodatočných nákladov v súlade so zmluvou o úvere. Článok 10 ods. 3 Smernice k tomu dodáva, že v prípade uplatnenia článku 10 ods. 2 písm. i/ Smernice veriteľ sprístupní pre spotrebiteľa výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere.

14.2. Smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozíčných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich

záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. To však nič nemení na tom, že zásada eurokonformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť.

15. Z rozhodnutia ESD C-42/15 zo dňa 9. novembra 2016 vyplýva, že :

- (i) článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50 rozhodnutia),
- (ii) článok 10 ods. 2 písm. h/ stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia (bod 52 rozhodnutia).
- (iii) z článku 10 ods. 2 písm. i/ Smernice a článku 10 ods. 3 Smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53 rozhodnutia); pričom Smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky.
- (iv) pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti Smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti (bod 55 rozhodnutia).
- (v) článok 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave (bod 59 rozhodnutia).

16. Eurokonformným výkladom ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z. z. dospel dovolací súd k záveru, že citované ustanovenie neukladá veriteľom povinnosť, aby v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 258/2001 Z. z. (neskôr č. 129/2010 Z. z.) uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok úveru po častiach (istina, úrok a poplatky). Pokiaľ je teda v ustanovení § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z. z. uvedené „výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu potrebné uvedené ustanovenie vykladať tak, že len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa.

17. Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že zákonom č. 279/2017 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. <. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, došlo k zmene ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i/ [v znení účinnom do 20. marca 2016 písm. i/ a predtým § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z. z.] zákona č. 129/2010 Z. z. v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 1. mája 2018 slová „výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „výška, počet, frekvenciu splátok“. V dôvodovej správe k tomuto zákonu sa uvádza, že vypustenie jednotlivých častí splátky zo znenia uvedeného ustanovenia bolo nevyhnutné práve so zreteľom na závery vyjadrené v rozhodnutí ESD, čo len potvrdzuje správnosť vyššie uvedených záverov dovolacieho súdu, týkajúcich sa výkladu ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z. z.

18. Zo spisu dovolací súd zistil, že dňa 27. augusta 2008 uzatvorili žalobcovia so žalovanou HypoPôžičku č. X.. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 20.321,32 € s ročnou úrokovou sadzbou 7,20 %, RPMN 7,81%, priemernou RPMN 8,61%. Celkové náklady dlžníka predstavovali 38.637,72 €. Mesačná splátka bola 172,28 €, dátum prvej splátky 20. októbra 2008, počet splátok 240 a dátum poslednej splátky 20. septembra 2028. Žalobcom bol poskytnutý úver v celkovej

výške 20.321,32 €, pričom časť „A“ vo výške 19.916,35 € bola prevedená na osobný účet žalovaných a časť „B“ vo výške 404,97 € slúžila na úhradu výdavkov sprostredkovateľa Consumer Finance Holding, a. s.

19. Podľa názoru dovolacieho súdu v danom prípade uzavretá zmluva o bezúčelovom úvere v bode 2. (č. 1. 5 spisu) primeraným spôsobom určovala výšku úveru, dátum prvej splátky, dátum poslednej splátky, termín splatnosti splátky, úrokovú sadzbu, anuitnú splátku, úhradu výdavkov - nákladov CFH a dátum uzatvorenia zmluvy.

20. Pokiaľ ide o posúdenie správnosti záveru odvolacieho súdu, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny a úrokov, a preto je potrebné úver na jej základe poskytnutý považovať za úver bezúročný a bez poplatkov, tak je potrebné uviesť, že eurokonformný výklad ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z. z. umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivkej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo to, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu, aká na úrok za poskytnutie úveru a aká na iné platby (poplatky). V uvedenej súvislosti dovolací súd uvádza, že aj podľa záverov uvedených v predmetnom rozhodnutí ESD, zmluva o úvere uzatvorená na dobu určitú, stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny (viď bod 53 rozhodnutia). Podrobné informácie o vnútornej skladbe anuitnej splátky podáva veriteľ na žiadosť spotrebiteľa, a to bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy a vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53 rozhodnutia).

21. Z týchto dôvodov najvyšší súd konštatuje, že dovolanie žalovanej smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie nielen prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (lebo rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu), ale zároveň aj dôvodné [lebo napadnutý rozsudok - práve v riešení predmetnej právnej otázky - spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP)].

22. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP), a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

23. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 454 ods. 3 CSP).

24. Vzhľadom na nosné (vecné) dôvody, pre ktoré došlo k zrušeniu napadnutého odvolacieho rozhodnutia sa dovolací súd už nezaoberal ďalšími námietkami dovolateľky [pozri bod 3(i) a 3(ii)]. Napriek uvedenému najvyšší súd predostiera, že dovolací súd v ostatnom čase už otázky aplikácie 10 ročnej objektívnej premlčacej doby a začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby v podstate vyriešil/judikoval, keď na zasadnutí Občianskoprávneho kolégia dňa 22. júna 2022 odsúhlasil nižšie uvedené právne vety (tieto budú v krátkom čase aj zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, pozn.):

(i) „Analogická aplikácia 10 ročnej objektívnej premlčacej doby súdmi Slovenskej republiky pri práve spotrebiteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka) získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, je právnym dôsledkom prednosti rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C - 485/19 zo dňa 22. apríla 2021 v právnom poriadku Slovenskej republiky“ (uznesenie najvyššieho súdu z 28. februára 2022, sp. zn. 7Cdo/268/2021) a

(ii) „Pre určenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby v prípade bezdôvodného obohatenia získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, ktoré je bezúročné a bez poplatkov je podstatná skutočná vedomosť spotrebiteľa o tom, že nemá (nemal) plniť splátky spotrebiteľského úveru vo výške dohodnutej v úverovej zmluve" (uznesenie najvyššieho súdu z 28. septembra 2021, sp. zn. 5Cdo/29/2021).

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.